

TAJ ŠARMANTNI GOSPODIN

MARIJANA KIZ

Prevela
Biljana Kukoleča

Laguna

Naslov originala

Marian Keyes

THIS CHARMING MAN

Copyright © Marian Keyes, 2008

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Katrioni Kiz,
najzabavnijem ljudskom biću koje sam ikada upoznala*

Šta? Zar i ti? Mislio sam da sam ja jedini.
K. S. Luis

De Korsi se ženi

Žene širom naše zemlje nosiće crne trake na rukavu zbog vesti da je najpopularniji irski političar, Pede „Živa“ de Korsi, rešio da se preda i skrasi. U toku poslednje decenije De Korsi, čest gost na stranicama časopisa *VIP* i još češći posetilac dablinskih noćnih klubova, koga su često zbog fizičke sličnosti poredili sa Džon-Džonom Kenedijem, pratilac poznatih žena kao što je glumica i manekenka Zara Kalecki i planinarka i osvajačica Mont Everesta Selma Tili, nije pokazivao namere da se trajno veže.

O Alisiji Tornton, ženi koja je konačno osvojila njegovo nestalno srce, ne zna se baš mnogo, ali se zna da nije manekenka ni planinarka – jedini uspon koji nju zanima jeste onaj društveni. Gospođa Tornton je udovica, ima trideset i pet godina i radila je za poznatu agenciju za promet nekretnina, ali namerava da napusti taj posao kada se bude udala i da se „potpuno posveti“ političkoj karijeri svog muža. Kao supruga ambicioznog Žive, svakako će imati dosta posla te vrste.

De Korsi ima trideset i sedam godina i zamenik je lidera stranke Nove Irske, koju je pre tri godine osnovala Di Rosini sa saradnicima i koja je do sada bila pošteđena korupcije i malverzacija tipičnih za vodeće irske političke partije. Nasuprot onome što se veruje, De Korsi nije jedan od osnivača ove stranke, već joj se pridružio osam meseci posle formiranja, kada je bilo jasno da ona ima dobre političke šanse.

Lola

Nulti dan, ponedeljak, 14.25

Najgori dan u mom životu. Kada je prvi strašni grč šoka popustio, mogla sam samo da primetim da mi se Pedi nije javio. Mada sam ja njegova devojka, mediji su rastrubili da se on ženi drugom, a on mi se nije javio. Loš znak.

Okrenula sam broj njegovog privatnog mobilnog telefona. Ne onog običnog, već sasvim privatnog, čiji smo broj imali samo ja i njegov lični trener. Zvonio je četiri puta i prebacio na prijem poruka, pa sam tada bila sigurna da je to istina.

Kraj sveta.

Zvala sam njegovu kancelariju, kuću, nastavila da okrećem broj njegovog mobilnog telefona, ostavila sam pedeset i jednu poruku – barem sam dotle brojala.

18.01

Telefon je zazvonio – bio je to on.

Upitao me je: „Jesi li čitala večernja izdanja?“

„Samo elektronsko izdanje“, kazala sam. „Ne čitam novine“ (što nije bila istina, ali svašta pričate kada ste u šoku).

„Žao mi je što si saznala na tako surov način. Hteo sam da ti ja to kažem, ali taj novinar...“

„Šta? Znači, istina je.“

„Izvini, Lola. Nisam mislio da si nas tako ozbiljno shvatila. Samo smo se malo zabavljali.“

„Zabavljali? Zabavljali!“

„Pa da, tih nekoliko meseci.“

„Nekoliko? Šesnaest meseci? Šesnaest, Pedi. To je dosta dugo. Zar se zbilja ženiš tom ženom?“

„Da.“

„Zašto? Voliš li je?“

„Naravno, zar bih se ženio njome da je ne volim?“

„Mislila sam da voliš mene.“

Tužno je rekao: „Pa nisam ti ništa obećao, Lola. Svejedno, ti si sjajna, sjajna devojka. Budi dobra prema sebi.“

„Čekaj, ne prekidaj! Treba da se vidimo, Pedi, barem na pet minuta.“ (To nije bilo baš dostojanstveno, ali nisam mogla da se uzdržim. Bila sam gadno potresena.)

„Pokušaj da ne misliš loše o meni“, kazao je. „Uvek ću te se rado sećati, i tebe i vremena koje smo proveli zajedno. I misli na još nešto...“

„Da?“ Zagrcnula sam se, očajnički žudeći da čujem nešto što će mi pomoći da se rešim tog strašnog, nesnosnog bola.

„Nemoj da razgovaraš sa novinarima.“

Od 18.05 do ponoći

Zivkala sam sve redom, pa i njega. Nisam brojala koliko puta, ali svakako mnogo. Dvocifren broj, možda i trocifren.

Telefon se usijao i od poziva koje sam primila. Brajdi, Trisi i Džem, moji pravi prijatelji, trudili su se da me uteše, mada znam da nisu voleli Pediju. (Nikada mi to nisu kazali, ali sam znala da nisu.) Zvali su i mnogi lažni prijatelji, pravi daveži, da bi likovali. Najčešći komentari: „Znači, istina je da se Pedi de Korsi ženi drugom, a ne tobom? Jadnice! To je strašno, sigurno se strašno osećaš. Ponižavajuće. MUČNO, baš SRAMNO! To je...“

Držala sam se dostojanstveno. Govorila sam im: „Hvala na lepim željama. Sada moram da prekinem.“

Brajdi je došla da me obiđe. „Pa, ti i nisi baš pogodna za ženu jednog političara“, rekla je. „Suviše se moderno oblačiš, a i izvlačiš te ljubičaste pramenove.“

„Boje borovnice, a ne ljubičaste, molim!“, povikala sam. „Ljubičasta zvuči kao da sam... tinejdžerka.“

„Hteo je previše da te kontroliše“, kazala je. „Nikako te nismo viđali, naročito poslednjih meseci.“

„Bili smo zaljubljeni! Znaš kako je to kad si zaljubljena.“

Brajdi se prošle godine udala, ali nije bila sentimentalna. „Ljubav, da, sve je to lepo i krasno, ali ne moraš zbog toga postati nečiji sijamski blizanac. Uvek si otkazivala naše dogovore.“

„Pedijevo vreme je dragoceno! On je veoma zauzet! Morala sam da prihvatim ono što mi se nudilo!“

„Osim toga, ti ne čitaš novine i ne znaš ništa o njegovim političkim poslovima“, rekla je Brajdi.

„Pa mogla sam da naučim“, rekla sam. „Mogla sam da se promenim!“

Utorak, 26. avgust

Osećam da cela zemlja zuri u mene, pokazuje me prstom i cereka se. Pričala sam o Pediju mnogim klijentima i prijateljima, a sada svi znaju da se on ženi drugom. Moja unutrašnja ravnoteža je poremećena. Na snimanju u Viklou Hilu za *Božićni katalog Harvi Nikolsa* peglala sam jednu izrezanu svilenu večernju haljinu boje ostrige, Kloinu kreaciju (znate na koju mislim), i pregrejala sam peglu, pa sam napravila izgoretinu u obliku pegle u visini prepona na haljini vrednoj 2035 evra (maloprodajna cena). Uništila sam je. Haljinu koja je trebalo da bude u centru fotografije. Dobro je da mi je nisu naplatili (ili da me nisu uhapsili, a kad sada bolje razmislim, mogli su da urade i jedno i drugo).

Nkeči je insistirala da preuzme stvar u svoje ruke i da sve sredi; ona je moja sjajna pomoćnica, toliko sjajna da mnogi misle da je ona šefica; meni su ruke toliko drhtale i pažnja mi je bila tako potpuno razbijena da sam morala da odem u toalet da povratim.

Bilo je tu i nečeg goreg, creva su mi se pretvorila u žele. Poštedeću vas detalja.

20.30–0.34

Brajdi i Trisi su došle i fizički me sprečile da se odvezem do Pedijevog stana i tražim da razgovaram sa njim.

3.00

Probudila sam se i malo razmislila. Sad bih mogla da odem do njega! Onda sam ugledala Trisi u postelji kraj sebe. Što je najgore, bila je sasvim budna i spremna da se rve sa mnom.

Sreda, 27. avgust, 11.05

U glavi mi se vrtela jedna te ista misao: ženi se drugom, ženi se drugom, ženi se drugom. Zatim bih posle nekoliko sati pomislila: Pa šta? Šta ti to znači što se on ženi drugom? Kao da sam to upravo saznala i PROSTO NISAM MOGLA DA POVERUJEM. Onda bih osetila da treba da ga zovem i da pokušam da ga ubedim da to ne radi, ali on se nije javljao na telefon.

Onda bih ponovo upala u začarani krug, osetila da moram da ga zovem, ne bih dobila nikakav odgovor – ponovo i ponovo i ponovo.

Videla sam i fotografiju te dotične Alisije Tornton (bila sam u prodavnici i kupovala neke slatkiše kad sam je spazila na naslovnoj strani *Independenta*). Snimili su je u času kad je izlazila iz Bolzbridžove poslovne zgrade. Nisam bila sigurna, ali mi se činilo da je nosila kreaciju Luiz Kenedi. To mi je sve kazalo. Bezbedna veza. Elegantna i bezbedna.

Shvatila sam da mi je poznata Alisija Tornton – poslednjih meseci slikali su je četiri puta s Pedijem za rubriku iz elitnog društva. U potpisu ispod fotografije uvek je stajalo: „Pedi de Korsi s pratiljom“. Posle treće fotografije čak sam skupila dovoljno hrabrosti da ga pitam za nju. Optužio me je da mu ne verujem i rekao da je ona porodična prijateljica. Poverovala sam mu. Samo, otkud njemu porodična prijateljica? On nema porodicu!

12.11

Brajdi me je zvala da mi kaže: „Večeras izlazimo.“

„Ne!“, vrisnula sam. „Ne mogu pred svet!“

„O, da, možeš! Digni samo glavu što više!“

Brajdi ume da se ponaša vrlo zapovednički. Njeni najbliži je zovu „narednik“.

„Brajdi, raspadam se. Drhtim, i sve u tom stilu. Molim te, ne mogu da idem nikuda.“

Tada mi je rekla: „To je za tvoje dobro. Pazićemo te.“

„Zar ne možeš da dođeš do mene?“

„Ne mogu.“

Nastala je duga pauza. Nije vredelo započinjati svađu. Od svih ljudi koje poznajem, Brajdi ima najjaču volju.

Uzdahnula sam i upitala: „Ko sve ide?“

„Idemo nas četvoro. Ti, ja, Trisi, Džem...“

„I Džem? Je li dobio dozvolu od Klaudije?“

Klaudija je Džemove verenica. Veoma je posesivna, mada je zgodna i vitka.

„Da, dobio je dozvolu od Klaudije“, kazala je Brajdi. „Sredila sam je.“

Brajdi i Klaudija se nisu trpele.

Džem je naš dobar prijatelj – moj, Brajdin i Trisin, ali, za divno čudo, nije homoseksualac. Nije čak ni metroseksualac. (Jednom je čak kupio farmerke u *Marksu i Spenseru*. Nije u tome video ništa loše, dok mu ja nisam ukazala na grešku.) Ponašao se isto kao i kad smo bili tinejdžeri. Cupkali smo na ledenim autobuskim stanicama rano ujutru, odeveni u sintetičke jakne, čekajući prevoz do škole. Postao je pametni inženjer, a ja sam diplomirala na odseku za modu. (Moram da napomenem da je moja jakna bila polivinilska i električno plava.)

20.35

Kafe *Albatros*

Noge mi drhte. Skoro sam se srušila na stepenicama restorana. Saplela sam se na poslednja tri stepenika i skoro da sam

kliznula unutra na kolenima, u stilu Čaka Berija. Što je još gore, nimalo me nije bilo briga. Ne mogu mi se smejati više nego do sada. Brajdi i Trisi su me čekale.

Brajdi se, kao i obično, potrudila da izgleda neobično. Ravnu crvenkasto-plavu kosu prikupila je u nisku punđu u stilu baka, a obukla je džemper na zakopčavanje neobične zelene boje – sav asimetričan i s dezenom malih džokeja. Uvek je imala najčudniji ukus, još od prvog dana u predškolskoj ustanovi, kada smo imale po četiri godine i kada je po svaku cenu htela da nosi helanke boje suve krvi. No, ona za sve to nimalo nije hajala.

Trisi, koja se bavila prikupljanjem novca za jedan dobrotvorni fond, bila je nešto elegantnija. Kosu boje lana očešljala je u stilu čuvenih glumica iz četrdesetih godina prošlog veka i imala je na sebi lep komplet: haljina i žaket (kreacija Vistlesa, ali je na njoj delovao kao da je Pradin). Pomislili biste da će neko ko radi za takvu instituciju nositi bež pantalone od somota i sportske patike, ali to nije bio slučaj sa Trisi. Ona je veoma angažovana na dobrotvornom radu za zemlje u razvoju (ne možete više govoriti „Treći svet“). Ponekad se sastaje sa ministrima i traži im priloge, a ponekad odlazi u Hag i traži gotovinu od predstavnika zemalja članica EU.

„Gde je Džem?“, pitala sam.

Bila sam sigurna da je otkazao, jer se retko događalo da se nas četvoro sastanemo, čak i kada bismo se dogovorili nekoliko nedelja unapred, a ne samo nekoliko sati ranije, kao sada. (Morala sam da priznam da sam poslednjih meseci ja bila ta koja je najviše otkazivala.)

„Evo ga!“, rekla je Brajdi.

Džem je ušao žurnim korakom, sa aktovkom i u mantilu, a okruglo lice mu je delovalo ljubazno.

Naručili smo vino. Pili smo. Jezik nam se svima razvezao. Kao što sam rekla, uvek sam podozrevala da moji prijatelji ne vole Pedija. Sada, kada me je javno obrukao, mogli su to otvoreno da mi kažu.

„Nikad mu nisam verovao“, rekao je Džem. „Previše je šarmantan.“

„Previše šarmantan?“, rekla sam. „Kako to možeš da kažeš? Pa lepo je biti šarmantan. Šarm je kao sladoled, nikad ga nema previše.“

„Pa to je to“, rekao je Džem. „Pojedeš pakovanje Čanki-man-kija, zatim i pakovanje Čeri Garsija, i posle toga ti pozli.“

„Meni ne pozli“, kazala sam. „U svakom slučaju, sećam se kako je tebi onomad pozlilo od nečega drugog a ne od sladoleda.“

„A i previše je zgodan“, kazala je Brajdi.

Opet sam morala da pokažem nevericu. „Previše zgodan? Tako nešto ne postoji. To je protiv zakona fizike. Ili već protiv nekih zakona, možda zemaljskih.“

Onda sam se uvredila. „Da li je to značilo da je previše zgodan za mene?“

„Ne, nije!“, povikali su.

„Ti si zgodna kao dugme“, kazao je Džem. „Zgodna si koliko i on.“

„Da, i zgodnija“, rekla je Brajdi. „Samo što si ti drugačija. Kod njega je sve to suviše očigledno. Pogledaš ga i pomisliš: 'Zgodan, tamnokos muškarac. Previše je savršen!' A kad tebe čovek vidi, pomisli: 'Lepa, mladolika žena srednje visine, sa divnom frizurou i prijatnom smeđom kosom, sa malo ljubičastih...“

„Boje borovnice, molim!“

„...i sa divnim stasom nepušača. Sa iskricom u oku – zapravo u oba oka – i malim, simetričnim nosom.“ (Brajdi je bila uverena da je njen nos iskrivljen u levu stranu. Zavidela je svima čiji je nos precizno stremio pravo napred.) „Što čovek više gleda Lolu, sve mu je lepša. Što više gleda Pedija de Korsija, manje mu je dopadljiv. Jesam li nešto izostavila?“, upitala je Trisi i Džema.

„To da joj svaki osmeh divno obasja lice“, kazao je Džem.

„Da“, složila se Brajdi. „Tebi osmeh zaista obasjava lice, a ne kao kod njega.“

„Pedi de Korsi se lažno osmehuje. Kao Džoker u Betmenu“, rekao je Džem.

„Da, baš kao Džoker u *Betmenu!*“
 Pobunila sam se: „Ne liči na Džokera iz *Betmena!*“
 „On *jest* nalik na Džokera iz *Betmena*“, navaljivala je Brajdi.

21.55

Brajdin mobilni je zazvonio. Pogledala je broj i kazala: „Moram da se javim.“

Počela je da ustaje, ali smo joj mi mahali: „Ostani! Ostani!“

Hteli smo da čujemo taj razgovor. Bio je to njen šef (važan bankar). Činilo se da je nameravao da putuje u Milano, pa je hteo da mu Brajdi rezerviše avion i smeštaj. Brajdi je izvukla veliki rokovnik iz tašne. (Bila je to lepa tašna. Malberijeva. Zašto nosi lepu tašnu sa tako čudnom odećom? To nije imalo smisla.)

„Ne“, kazala je šefu, „ne možete sutra otputovati u Milano. Vašoj ženi je rođendan. Da, odbijam. Bićete mi zahvalni zbog toga. Pokušavam da sprečim vaš razvod.“

Neko vreme je slušala, a zatim se nasmejala opakim smehom. „Da me otpustite! Ne budite smešni!“ Zatim je prekinula vezu. „Dobro, gde smo stali?“, upitala je.

„Brajdi“, kazala je Trisi zabrinuto. „Nije u redu da odbiješ šefu da mu rezervišeš let za Milano. To bi moglo biti nešto važno.“

„Nije!“, odsekla je Brajdi odmahujući rukom. „Znam tačno šta se događa. Za taj posao u Milanu uopšte nije potrebno njegovo prisustvo. Sumnjam da je bacio oko na jednu Italijanku. Neću da mu pomazem u neverstvu.“

22.43

Naručila sam slatkiš. Kolač sa bananama i kafom. Listići banana delovali su ljigavo, kao mokro lišće u novembru. Spustila sam kašičicu i ispljunula zalogaj u salvetu. Brajdi je probala kolač i kazala da nije ljigav. Nije ličio na mokro novembarsko lišće. Trisi je probala kolač i kazala da nije ljigav. Džem je probao kolač i kazao da nije ljigav. On ga je dovršio. Kao nadoknadu mi je ponudio svoju čokoladnu ledenu kocku. Imala je ukus masti sa

čokoladom. Brajdi ju je probala i kazala da nema takav ukus. Osećao se ukus čokolade, ali ne i masti. Trisi se složila. I Džem se složio sa njima.

Brajdi mi je ponudila njenu pitu od jabuka, ali je ona imala ukus vlažnog kartona, a komadi jabuke su delovali nekako mrtvo. Ostali nisu hteli da je probaju.

Trisi mi nije nudila svoj slatkiš, jer ga nije ni naručila – jednom je imala problem s preteranom težinom, pa je izbegavala slatkiše. Smatrala je da je u redu probati nečiji kolač, ali nije naručivala slatkiše za sebe.

Sada je njen apetit uglavnom bio pod kontrolom, ali je ponekad imala loše dane. Recimo, kada bi doživela stres na poslu, kao onda kad su joj u EU odbili finansijsku pomoć za izgradnju klozeta u Adis Abebi, pa je odjednom pojela dvadesetak čokoladica. (Mogla je i više, ali je prodavačica iz radnje kraj njene kancelarije odbila da joj ih proda. Ljubazno joj je rekla: „Dosta ti je bilo, dušo“, baš kao neki ljubazni poreznik. Rekla joj je: „Seti se kako si se namučila dok si skinula višak težine. Trisi, dušo, ne želiš da se opet pretvoriš u prasicu. Pomisli i na tvog finog muža. On te nije poznao kad si bila debeljuca, zar ne?“)

Odlučila sam da se manem kolača i naručila čašu porta.

„Kakav ukus ima?“, pitala je Brajdi. „Kao buđave čizmice? Kao oči pijavice?“

„Alkoholni“, kazala sam. „Ima ukus alkohola.“

Posle toga sam popila amareto, a posle njega i koantro.

23.30

Očekivala sam da će me ubeđivati da odemo u neki noćni klub, da se i tamo pokažem ponosno podignutog čela.

Međutim nisu. Nisu pominjali noćni klub. Pričali su o porezima i ranom ustajanju. Svi su hteli da se vrate svojim najdražima – Brajdi se udala prošle a Trisi ove godine, dok je Džem živio sa posesivnom Klaudijom. Zašto ići nekuda na odrezak ako imaš hamburger kod kuće.

Džem me je otpratio taksijem kući i kazao da se javim ako bih htela da se malo promuvam sa njim i Klaudijom. On je zlatan. Džem je veoma ljubazan čovek.

Mada je ponuda, naravno, bila lažna. Klaudija me ne voli. Možda joj nisam mrska koliko Brajdi, ali me ipak ne voli.

(Mala digresija. Znaete kako su mi kazali da je Pedi previše zgođan za mene? Pa, to isto bi se moglo reći za Džema i Klaudiju. Klaudija je dugonoga – lep izraz iz šezdesetih – preplanula plavuša, koja je povećala grudi. Jedina je ona to uradila od svih koje poznajem. Istini za volju grudi joj nisu groteskno prevelike, ali ne možete da ih ne uočite. Mislim i da je nadograđivala kosu. Jedne nedelje sam je srela i imala je kosu do ramena, a naredne joj je bila petnaestak centimetara duža. No, možda je uzimala mnogo selen.

Izgleda kao manekenka, a upravo se time i bavi. Sedi na haubama automobila u bikiniju i slika se za reklame. Pokušala je i da bude pevačica. Učestvovala je na audiciji za televizijsku emisiju *Ti si zvezda*, koja se emituje uživo. Pokušala je i da bude plesačica u nekoj drugoj televizijskoj emisiji. Zatim je probala da se bavi glumom (dala je celo malo bogatstvo na probna snimanja, ali su je odbili jer nije bila dobra). Pričalo se i da su je videli u redu za ekipu za učešće u *Velikom bratu*, ali je tvrdila da to nije tačno.

Ne sudim ja njoj. I ja sam u svojoj karijeri imala dosta audicija i grešaka, a i propadala sam u raznim drugim aktivnostima, i tako dalje. Treba biti pošten i priznati Klaudiji da ima borben i uporan duh.

Ja ne volim Klaudiju isključivo zato što je neprijatna. Jedva da mi se i obraća, kao i Trisi, a naročito Brajdi. Govor Klaudijinog tela uvek ukazuje da ona misli kako prosto ne može da nas izbegne iako smo dosadne. Radije bi bila u nekom noćnom klubu i šmrkala kokain sa butine nekog poznatog tipa.

Ponaša se i kao da ćemo joj ukrasti Džema ispred nosa ako se ukaže i najmanja prilika. Za to ne mora da brine. Nijedna od nas nema nikakve namere te vrste prema njemu. Sve smo ga otpisale kad smo bile tinejdžerke. Tada mu lice nije bilo tako okruglo i pouzdano, imalo je u sebi nečeg pomalo raspusničkog.

Ako mene pitate, mislim da se Klaudiji Džem čak i ne dopada previše. Tretira ga kao glupavo, poslušno kuče, koje će svakako da oglođe cipele i raspe perje iz jastuka ako se na njega dobro ne motri.

Džem je divna, divna osoba. Zaslužuje isto tako divnu, divnu devojku.

Poslednja informacija: Džem vrlo dobro zarađuje. Ništa ne insinuiram. Samo zapažam činjenice.)

23.48

Ušla sam u svoj stančić. Osvrnula sam se na sopstveni život koji se sveo ni na šta, i pomislila da sam sama. Biću sama do kraja života.

Nije to bilo samosažaljenje. Samo konstatacija činjenica.

Četvrtak, 28. avgust, 09.00

Zazvonio je telefon. Veoma prijateljski ženski glas mi je kazao: „Zdravo, Lola.“

Oprezno sam odgovorila: „Zdravo.“

Mogla je to biti neka mušterija. Uvek sam morala da se pravim kako znam ko zove i nikada nisam smela da pitam: „Ko je to?“ Svako od njih voli da misli da je jedini. (Zar to svi mi ne volimo?)

„Lola“, nastavio je onaj glas veoma prijateljskim tonom, „ja sam Grejs. Grejs Gildi. Da li bismo mogle da popričamo?“

„Svakako“, kazala sam. (Pomislila sam da je to neka žena kojoj je potreban stilista.)

„Želim da popričamo o mom veoma dobrom prijatelju“, kazala je. „O Pediju de Korsiju. Mislim da ga i ti znaš?“

„Da“, kazala sam, pitajući se šta li sve to treba da znači. Odjednom sam shvatila. O, ne! „Jeste li vi novinarka?“

„Jesam“, kazala je kao da je to sasvim u redu. „Volela bih da porazgovaramo o tvom odnosu sa Pedijem.“

Pedi mi je kazao da ne razgovaram sa novinarima.

„Mi ćemo ti, naravno, to bogato nadoknaditi“, kazala je ta žena. „Mislim da si nedavno ostala bez nekih klijenata? Možda će ti novac dobro doći.“

Šta to ona govori? Da sam ostala bez nekih klijenata? To mi nije bilo poznato.

„Ovo ti je prilika da ispričaš svoju priču. Znam da te je gadno izdao...“, nastavila je.

„Nel...“

Uplašila sam se. Zbilja sam se uplašila. Nisam želela da pričam nikakve priče o Pediju i sebi, ni da ih vidim u novinama. Nije trebalo ni da kažem da ga poznajem.

Kazala je: „Ali bila si u vezi sa Pedijem?“

„Ne... ovaj, bez komentara.“

Nikada nisam mislila da ću voditi razgovor u kome ću upotrebiti te reči.

„Shvatiću to kao potvrdu“, nasmejala se Grejs.

„Ne, nemojte. Nemojte to smatrati kao potvrdu. Sada moram da prekinem.“

„Ako se predomisliš, pozovi me“, rekla je. „Grejs Gildi iz društvene hronike *Portparola*. Možemo da odradimo dobar posao.“

9.23

Dobila sam poziv od Marsije Ficgibons, važne industrijalke i mog značajnog klijenta. „Lola, čula sam da si pobrljavila na snimanju u Harvi Nikolsu.“

„Pobrljavila?“, ciknula sam.

„Da si krizirala“, kazala je.

„Ama, o čemu vi to pričate?“

„Čula sam da si se pretvorila u pravu drhtavu masu“, kazala je. „Znojila si se, povraćala i bila nesposobna da odradiš najobičniji posao, kao što je peglanje haljine koju si uništila.“

„Ne, slušajte Marsija, mislim gospođo Ficgibons, nisam krizirala. Samo mi je srce slomljeno. Moj momak Pedi de Korsi ženi se drugom.“

„I dalje, dakle, pričaš ljudima da ti je on momak. Pedi de Korsi? Ne budi smešna. Pa, ti imaš ljubičastu kosul!“

„Boje borovnice!“, jauknula sam. „Boje borovnice!“.

„Ne mogu više da radim s tobom“, kazala je. „Imam veoma striktne propise oko upotrebe droge. Ti si sjajna stilistkinja, ali pravila su pravila.“

Valjda je zbog takvog nastupa i bila na rukovodećem mestu.

Nije vredelo da joj se dalje pravdam, jer je prekinula vezu.

Vreme je, ipak, novac.

9.26

Majka mi veoma nedostaje. Dobro bi mi došla u ovom času. Sećam se onih dana dok je umirala, mada tada nisam ni znala šta se zbiva, niko mi to nije kazao, pa sam mislila da joj je samo potreban dug odmor u postelji; kada bih po podne došla iz škole legla bih kraj nje, onako u školskoj uniformi, pa bih je uzela za ruku i gledale bismo reprizu *Istendersa*. To bi mi i sada veoma prijalo, da se uvučem u krevet kraj nje, držim je za ruku i zaspim zauvek.

Da barem imam brojnu porodicu koja bi me podržala, okupila se oko mene i kazala: „Mi te svi volimo. Čak i ako ne znaš ništa o poslu političara.“

No bila sam sama na svetu. Lola, malo siročče. To je strašno reći, jer je tata još živ. Mogla bih da odem kod njega u Birmingham. Samo što znam da bi to bilo neizdržljivo. Bilo bi isto kao i posle mamine smrti, kad smo živeli jedno kraj drugog u tihoj kući, a nijedno od nas nije imalo pojma kako se uključuje mašina za pranje veša ili peče pile, pa smo oboje samo gutali sredstva za smirenje.

Mada sam znala da je to beskorisno, ipak sam mu telefonirala.

„Halo, tata, moj momak se ženi drugom.“

„Bitanga!“

Zatim sam čula dug, tužan uzdah. Kazao mi je: „Samo želim da budeš srećna, Lola, da budeš srećna, pa ću i ja biti srećan.“

Bilo mi je žao što sam ga zvala. Samo sam ga uznemirila, sve je vrlo teško primao. A i kad sam ga čula onako depresivnog... mislim, i ja sam bila depresivna, ali nisam druge gnjavila time.

Sem toga, lagao me je. Njega bi jedino moglo usrećiti kada bi se mama vratila u život.

„Kako je u Birminghamu?“, upitala sam ga.

Ja sam ipak nastavila da vodim svoj život posle mamine smrti. Nisam se odselila u Birmingham. Nije to čak bio ni Birmingham, gde barem ima dobrih radnji kao što je *Harvi Nikols*, već predgrađe tog grada, u kome se nikada ništa ne događa. Veoma mu se žurilo da se odseli. Odjurio je tamo istog časa kada sam napunila dvadeset i jednu godinu, tvrdeći da je potreban starijem bratu; sumnjala sam zapravo da je otišao jer mu je bilo teško kraj mene (moram biti poštena i priznati da sam i ja razmišljala o tome da se odselim u Njujork, ali mi je on uštedeo taj trud).

„Birmingham je veliki“, kazao je.

„Tako je.“

Nastala je duga pauza.

„Dobro, najbolje je da sad prekinem“, kazala sam. „Volim te, tata.“

„Dobra si cura. Tako i treba“, rekao je.

„A i ti mene voliš, tata.“

18.01

Odbacila sam sve svoje instinkte i ipak gledala televiziju, misleći da ću u dnevniku možda čuti izveštaj iz Donjeg doma i neke vesti o Pediju. Tako sam bila prisiljena da odgledam groznu priču o sedamnaest Nigerijaca koje su deportovali iako imaju decu u Irskoj; saslušala sam i priču o evropskim zemljama koje istovaruju svoje đubre u zemlje Trećeg sveta (kazali su „Trećeg sveta“ a ne „zemlje u razvoju“).

Čekala sam izveštaj iz Donjeg doma i snimke debelih ljudi korumpiranog izgleda koji stoje u prostoriji sa plavim tepihom i nešto urlaju jedni drugima, ali ga nije bilo.

Prekasno sam se setila da je letnji raspust i da se sednice (ili kako ih već zovu) neće držati sve do dve nedelje pred Božić. Lenštine.

Pre no što sam isključila televizor, videla sam i vest da je jedan deo puta za Dablin blokiran za saobraćaj jer se prevrnula hladnjača sa šest hiljada kokošaka i sve su se one razbežale. Ekran je bio preplavljen kokoškama. Pitala sam se da li je to počelo da mi se priviđa od tuge. Kokoške su, doduše, čudan predmet halucinacija. Pogledala sam u stranu i čvrsto sklopila oči, a onda sam ih ponovo otvorila i ugledala ekran i dalje preplavljen kokoškama. Jurcale su po otvorenom drumu, a dobar deo se zaputio u brda, na slobodu; tamošnje stanovništvo ih je hvatalo i odnosilo držeći ih za noge, a čovek koji je držao mikrofon pokušavao je da nešto ispriča okrećući se kameri, uronjen sve do kolena u šareno perje.

18.55

Ne mogu da ne zivkam Pedija. To je prava bolest. Kao stalno pranje ruku, ili grickanje indijskih oraha. Kad počnem, ne mogu da prestanem.

On nikako ne odgovara. Jasno mi je da se glupiram, ali ne mogu da prestanem. Čeznem za njim. *Žudim* za njim.

Kad bih samo mogla da porazgovaram s njim! Možda ga ne bih ubedila da promeni mišljenje, ali bih dobila odgovore na neka pitanja. Kao, recimo: zašto se ponašao kao da sam mu posebno važna. Što je bio onako posesivan? Ipak je, za sve to vreme, bio s drugim ženom.

Mučilo me je strašno osećanje da je sve to moja krivica. Kako sam mogla misliti da će jedan tako šarmantan i harizmatičan čovek mene ozbiljno shvatiti?

Osećala sam i da sam bila vrlo, vrlo glupa. Ipak, ja nisam glupača. Možda sam malo površna, ali ne i glupa. Tu postoji velika razlika. To što volim lepu odeću i modu ne znači da sam praznoglava. Možda i ne znam ko je predsednik Bolivije, ali posedujem emocionalnu inteligenciju. Ili bar mislim da je imam. Uvek sam drugim ljudima davala sjajne savete. (Samo kada bi ih zatražili. Nikada bez pitanja. To mi se činilo neuljudno.)

No čini mi se da nisam imala prava na to. Obučareva deca idu bosa... bla, bla.

Petak, 29. avgust

Najgora nedelja mog života nastavila se bez predaha.

Na snimanje za književnicu Petru Mak Gilis doteturala sam se u studio sa tri velike kutije odeće, koju sam naručila po nje-
noj želji. No kad sam otvorila kutije ona se naljutila i povikala:
„Kazala sam, ništa u boji! Neutralni tonovi, boja kamilje dla-
ke, bledosmeđe, tako nešto!“ Okrenula se ka ženi za koju sam
kasnije saznala da je njen izdavač i povikala: „Gvendolin, u šta
me to uvaljuješ? Boja pistaća? Ja nisam pisac koji nosi boju
pistaća!“

Jadna žena je pokušavala da joj objasni da je ne uvaljuje ni u
šta, a svakako ne u ulogu pistać-zelene osobe. Kazala je da je
Petra pričala sa stilistkinjom (to će reći sa mnom) i da se niko
drugi nije mešao u to.

Petra je ostala uporna: „Ali rekla sam bez jakih boja. Baš
sam naglasila da ne nosim jarke boje! Ja sam ozbiljan pisac!“

Odjednom su svi zurili u mene: fotograf, šminkerka, umet-
nički direktor, dostavljač hrane, poštar koji je doneo paket. Svi
su me optuživali pogledom. To je, dakle, ta stilistkinja. Misli da
Petra Mak Gilis treba da nosi boju pistaća.

I bili su u pravu što se tiče moje krivice. Nije bilo razloga da
krivim Nkeči, jer ja sam primila taj poziv. Kada je Petra kazala „Ne
volim jake boje!“, moj ludi mozak je to čuo kao: „Volim jake boje!“

Nikada mi se pre to nije desilo. Uvek sam tako dobro preno-
sila želje klijenata da su ponekad pokušavali da ukradu odeću
sa snimanja i uvaljivali me u neprilike sa štampom.

„Ostaću u svojoj proketoj odeći u kojoj sam došla“, kazala
je Petra besno i naglašeno.

Efikasna Nkeči je obrnula mnoge brojeve, nastojeći da iznudi
da nam hitno dopreme paket odeće neutralnih boja, ali takve
odeće nigde nije bilo.

Barem je pokušala, govorila su sva ta optužujuća lica. Nkeči
je samo moja pomoćnica, ali je pokazala mnogo više snalažlji-
vosti nego stilistkinja.

Trebalo je da tada odem, jer ionako od mene nije bilo nikakve
koristi, ali ja sam preostala tri sata snimanja i dalje stajala
tamo, blesavo se smeškala i trudila se da usne prestanu da mi
drhte. Povremeno bih prišla da namestim Petri okovratnik ne
bih li pokazala kako postoji razlog za moje prisustvo na tom
mestu, ali je sve to bilo strašno, prava pravcata katastrofa.

Dugo sam gradila karijeru. Zar sve to treba da nestane u
roku od nekoliko dana samo zbog Pedija de Korsija?

Zapravo, nisam mnogo marila. Zanimalo me je samo da smi-
šljam kako bih ga vratila. Ili, ako to ne uspe, kako da provedem
ostatak života bez njega. Znam da zvučim kao prevaziđeni
gotški lik, ali trebalo je poznavati ga... Uživo je bio mnogo pri-
vlačniji i šarmantniji nego na televiziji. Umeo je da postigne da
se osećate kao jedina žena na svetu, a imao je i tako prijatnu
kolorijsku vodu da sam posle prvog susreta nabavila taj isti
losion za brijanje (*Baldesini*) i mada je on na njemu imao malo
drugačiji miris, samo nekoliko kapi tog losiona me je ošamućivalo
i dovodilo do iverice svesti.

15.15

Dobila sam još jedan poziv od novinarkice Grejs Gildi. Navaljivala
je. Kako li je uopšte došla do mog broja? Kako li je znala da će
me Marsija Ficgibon otpustiti? Pomišljala sam da je pitam ko
će mi još dati otkaz, ali sam se suzdržala.

Posle malo prenemaganja i odbijanja s moje strane, ponudila
mi je pet hiljada za priču. To je dosta para. Posao stiliste je
neizvestan. Ponekad bi bilo dvanaest klijenata jedne nedelje, a
onda nijedan više do kraja meseca. Pa ipak nisam pala u iskušenje.

Nisam bila baš potpuna budala, mada sam se tako osećala
– pozvala sam Pedija i ostavila mu poruku. „Novinarka Grejs
Gildi mi je ponudila dosta novca da joj ispričam priču o našem
odnosu. Šta da radim?“

Javio se tako brzo da mi se činilo da nisam stigla ni da spustim slušalicu.

„Nemoj ni da pomišljaš na to“, kazao je. „Ja sam javna ličnost, i moram da mislim na karijeru.“

„Pa i ja imam karijeru, znaš“, podsetila sam ga. „A ona će sasvim propasti zbog mog slomljenog srca.“

„Nemoj to da dozvoliš“, kazao je ljubazno. „Ja to ne zaslužujem.“

„Ponudila mi je pet hiljada.“

„Lola“, kazao je ubedljivim tonom, „nemoj da prodaš dušu za novac, nisi ti takva devojka. Mi smo se lepo provodili, pa hajde da sačuvamo lepe uspomene. A znaš i da ću ti pomoći, ako ti treba novac.“

Nisam znala šta da kažem na to. Mada se ponašao kao prijatelj u nevolji, on mi je, zapravo, nudio da kupi moje ćutanje.

„Mnogo šta bih mogla da ispričam toj Grejs Gildi“, kazala sam odvažno.

Progovorio je sasvim drugačijim glasom, tihim i hladnim: „Kao, do vraga, šta?“

Manje samouvereno sam kazala: „O stvarima koje si mi kupovao. O igrama koje smo igrali...“

„Lola, hajde da nešto razjasnimo“, kazao je ledenim tonom. „Nemoj da pričaš ni sa kim, a naročito ne s njom.“ Zatim je dodao: „Moram da idem, baš sam usred nekog posla. Vodi računa o sebi.“

20.30

Provela sam noć s Brajdi i Trisi u Trisinoj velikoj kući u Hautu. Trisin muž Vinsent bio je na putu. To mi je u duši bilo vrlo milo. Nikada nisam osećala da sam dobrodošla kad je on bio tu. Uvek sam osećala da se pita šta će to troje nepoznatih ljudi u njegovoj kući.

Nikada nam se nije pridružio. Ušao bi u sobu i klimnuo glavom, ali samo zato što je hteo da pita Trisi gde mu je odeća koja je donesena s hemijskog čišćenja; zatim bi otišao da uradi nešto važnije od druženja s troje ženinih prijatelja.

Trisi je zvao njenim krštenim imenom, Tereza, kao da se nije oženio našom drugaricom već nekom drugom ženom.

Bio je prilično star, trinaest godina stariji od Trisi. To mu je bio drugi brak. Njegova prva žena i troje male dece žive negde svojim životom. On je neka krupna zverka u Irskoj nacionalnoj organizaciji za ragbi, a i sam je igrao ragbi za Irsku i znao je sve o svemu. Nije bilo prostora za raspravu sa njim. On bi kazao jednu rečenicu i razgovor bi se okončao.

Bio je građen upravo kao igrač ragbija – mišićav, krupan, ogromnih butina, tako da se nekako ljuljao u hodu, kao da je upravo sišao s konja. Mnoge žene su to smatrale privlačnim, a valjda i Trisi, pošto se udala za njega. Meni se to nije dopadalo. Bio je suviše mesnat i... širok. Jeo je ogromne količine hrane i bio težak preko sto kila, ali moram priznati da nije bio debeo. Bio je prosto... masivan. Sav nabijen, kao da je proveo život u crnoj rupi. Vrat mu je bio obima bureta, a imao je i ogromnu glavu. I bujnu kosu. Bljak.

21.15

Hrana je bila divna. Trisi je završila kurs klasične francuske kuhinje, pa je spremala hranu kakvu su Vinsentovi ragbisti očekivali da dobiju. Pojela sam dva zalogaja, pa mi se stomak zgrčio poput oraščića i osetila sam mučninu.

Brajdi je opet imala na sebi onaj čudni zeleni džemper. Mada sam bila opsednuta sobom i svojim problemima, nisam mogla da ne zurim u njega. Opet je bio istegljen na jednoj strani, nakrivo zakopčan i izvezen malim džokejima. U čemu je bio štos?

Pitala sam se da li treba nešto da kažem? No njoj se dopada. Svakako da joj se dopada. Što bi ga inače nosila? Zašto joj onda razbijati iluzije?

23.59

Posle više boca vina, mada to nisu bile one s najniže police, jer su te bile važne Vinsentu pa bi pravio gužvu oko njih, Trisi mi je kazala: